

pathiseret med de Dnster, der ere komne frem fra flere ærede Medlemmer her i Salen om, at der kunde stoffes de nye Kruppse Kanoner en mere fremstøbt Plads end den, som det er paa-tænkt, at de skulle have paa det omtalte Batteri. Jeg tror, at den høitærede Minister ogsaa fuldstændig syn pathiserer med denne Tanke; men jeg kan ikke tro, at man virkelig kan gaa den Vej, som det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holfstein-Ledeborg) nævnte, at man efterhaanden kan faae et Fort paa Stubben, et Fort paa Middelgrunden o. s. v. blot ved successtive at talbe dem Kalkbrønderifort. Skal man have saadanne Forter, maa der dertil fore-ligge Forslag om Bevillinger til Botering, men disse foreligge ikke. Derfor nu Regtelsen af de 5,500 Kr. til Udvidelse af Kalkbrønderibatteriet so ipso vilde indeholde en Bevilling af de for-nødne Beløb til Batterier f. Ex. paa Stubben eller andre Steder, vilde jeg selvfølgelig stemme imod de 5,500 Kr. til Kalkbrønderibatteriet; men jeg tror, at Alle ville erkjende, at en positiv Bevilling til et andet Fort faar man ikke ved at stemme imod de 5,500 Kr. Derfor Bibeholdel-sen af Bevillingen af de 5,500 Kr. forhindrede, at man fremtidig kunde optage Spørgsmaalet om at faae mere fremstøbte Forter, vilde jeg ogsaa negte de 5,500 Kr.; men jeg kan ikke se, at der er det Ringeste til Hinder for, at det, naar vi bevilge disse 5,500 Kr., staar fuldstændig frit senere hen at faae Spørgsmaalet om mere frem-støbte Forter sat paa Dagsordenen og bragt til Afgjørelse i Thinget. Det, der sker, efter-som man vedtager, at den høitærede Krigsminister maa beholde de 5,500 Kr., som ere voterede ham ved 2den Behandling, eller negter det, er det, at man faar et Batteri, som under alle Omstændigheder bliver bygget ved en Bevilling, der er givet, i det ene Tilfælde gjort stærkere og bedre, i det andet Tilfælde gjort svagere. Saaledes opfatter jeg Sagen, og som Følge deraf kan jeg ikke andet end stemme for at bevare den Bevilling, som er givet ved 2den Behandling, og sølgelig stemmer jeg imod det Forslag, som er stillet af flere ærede Medlemmer under Nr. 10. Jeg har lige overfor det ærede Medlems Opfordring villet udtale de Grunde, der lede min Afstemning i denne Sag.

Bærenge: Jeg bad om Ordet, nærmest foranlediget ved den Stilling, som de ærede Medlemmer fra Randers (N. P. Jensen) og Fred-eriksberg Amts 3die Valgtreds (Dinesen) indtage til dette Spørgsmaal; men da nu alt det, som jeg kunde have at sige om denne Sag, i det Væsentlige er blevet udtalt af det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), skal jeg frasælde Ordet.

Summeluhr: Det er Vædringsforlaget under Nr. 11, jeg gjerne vilde tillade mig at

lebsage med et Par Ord. Det kan jo nu ikke være Meningen, at det skulde være nogen Gave, men det skulde kun være et Laan, og efter min Mening bør man bevilge Laanet, da det maa antages for at være en berettiget Fordring. Jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale Thinget at stemme for dette Vædringsforslag, idet jeg, ifald det bliver vedtaget, skal anmode den høie Regjering om at stille sig velvillig til Sagen.

Scavenius: Om Realiteten af det Bat-teris Flytning, hvorefter der har været diskutert saa meget, skal jeg henholde mig til, hvad jeg yttrede igaar, samt til, hvad der er yttret af den ærede Krigsminister og af det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen). Jeg har bedet om Ordet i Anledning af en Udtalelse, der er fremkommen fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds (N. P. Jensen) om det konstitutionelle Spørgsmaal, som her er blevet reist. Jeg ser ikke rettere, end at vi ved Finantsloven allerede have bevilget 116,000 Kr. til Kalkbrønderibatteriets Forstærkning, til at indrette Kalkbrønderibatteriet saaledes, at det kan bære de to af de nye 35½ Centimeters Kanoner. Nu er det min Opfattelse af det konstitutionelle Spørgsmaal af Administra-tionens Ret og Pligt, en Opfattelse, som jeg veed i alt Fald hidtil har været i Overensstemmelse med det Partis Opfattelse, hvortil jeg hører, at skal en Administration være mulig i et Land, saa maa man give den saa megen Frihed, som der i dette Tilfælde fordres af Krigsministeren. Den eneste Frihed nemlig, der fordres, er jo den, at da det Kalkbrønderibatteri, som nu eksisterer, ikke kan blive liggende paa sin Plads paa Grund af Omstændigheder, der ere komne tilstede ved nye Landdannelser osv., skal han have Ret til uden derom at spørge Rigsdagen at flytte det 600 Alen ud paa en Mole, hvor det kommer til at ligge saaledes, at det ikke generer disse Land-dannelser og i militær Henseende bliver idetmindste lige saa godt og efter al Sandsynlighed endog bedre, end hvis det blev liggende, hvor det nu ligger. Vil man ikke give Administrationen en saa stor Ret, gjør man enhver Administration til en Umulighed. Jeg paaftaar, at det vilde være en meget stor Feil fra den Side af Thinget, hvortil jeg hører, om man ikke i denne Sag vilde følge Krigsministeren. Et andet Spørgsmaal bliver jo tilbage, som man kan forhandle om, hvorvidt man finder, at den Vej, som Krigsministeren og Indenrigsministeren ere gaaede, er rigtig eller ei. Men der er af disse to Ministre ikke handlet anderledes end saaledes, som de have havt fuld Bemyndigelse til efter den bestaaende Lovgivning. Alt man kan gaa videre end til at udtale et Dnste om, at Administrationen havde fulgt en anden Vej, eller sin Tro paa, at Krigsbestyrelsen har givet noget for billig Afkald paa sin Forstrands-ret, forstaar jeg ikke. Jeg mener, at jeg har